

A KICSI HÁZ.

Van egy piciny szőlőm nekem,
 mely ugyan szőlőt nem terem,
 mert ez a szőlő kifagyott
 és nem terem csak giz-gazot.
 Félhold az egész. De rajta van
 egy kicsi ház,
 kéménye vígan dudorász,
 jüstfelhőket pipál az égbe,
 mert ott lakik egy kis parasztleányke.
 Felesége is van neki
 és mondhatom, hogy szereti!
 Persze a maga egyszerű módján,
 mert az az asszony nem masamód-jány,
 hanem erős parasztmenyecske:
 van keble s benne friss tejecske,
 mit nem kell elcsorgatnia,
 mert van neki egy kisleány!

Hárman élnek a kicsi házban,
 hárman mulatnak ott vidáman,
 pedig az a kis ház enyém!
 De nem törődnek ők velem:
 élnek, mint él az ág hegyén
 a fák lehulló levele.

Az én lelkemet gond töri,
 szívemre hág és öröli:
 ezer véres darabra szed
 a kultúra, ez örült gépezet!
 Minden tűnő perc nyugtalan!
 Ujságok zúgnak untalan!
 — Mit csinál most Amerika?
 — És mit csinál most Afrika?
 — Ó mondd, Indiában mi van?
 Mily tervek forrnak Gandhiban?
 Majd turkállok, mint őszeres:
 — Mit gondolt Arisztóteles?
 Ujra élem a Száz Napot,
 midőn a Brittre rácsapott
 a Császár . . . Lázban ég szemem:
 — Teremtőm! — Blücher megjelent!

Ilyenkor elfelejtem én:
 van egy kis ház a földtekén!
 Hárman élnek a kicsi házban,
 hárman mulatnak ott vidáman,
 pedig az a kis ház enyém!
 De nem törődnek ők vele:
 élnek, mint él az ág hegyén
 a fák lehulló levele.

Mi volna, mi gondom elűzze?
 Talán a művészet derűje?
 Elmegyek a tárlatra és
 ott áll középen a művész.
 A művész kezét dörzsöli
 s bizony Isten, jól áll neki!
 Szakálla kis művész-szakáll
 s szeme hiúzként lesben áll.
 A falon függnek álmai
 s ő szeretné felváltani
 négyszáz—ötszáz pengőre és
 szabad a részletfizetés.
 A terem lassan tele lesz,
 mindenki fontol, gukkerez,
 hamis szívvel, egymást remegve,
 áll mind, hamis színek betegje,
 aztán nagyot lélezkik: «Ó,
 mily fölséges impresszió!»

Ilyenkor felsóhajtok én:
 van egy kis ház a földtekén!
 Hárman élnek a kicsi házban,
 hárman mulatnak ott vidáman,
 pedig az a kis ház enyém!
 De nem törődnek ők vele:
 élnek, mint él az ág hegyén
 a fák lehulló levele.

Mint a színész, ki száz ruhát
 ölt testire, száz maskarát,
 állok előttük nyugtalan.
 Őrajtuk csak egy ruha van.
 Én nem tudom megmondani,
 hogy melyik ruhám igazi,
 csak azt tudom, hogy fáj nagyon,
 a régi ruhát fájlalom.
 Száz maszk alatt jajgatva, fázva
 várunk az érkező halálra.
 Aztán réánkterül a por:
 az egy-pásztor és egy-akol.

Ó, boldog a puszták szabadja,
egy inge van és odaadja:
anyja a föld, apja a lég,
s eloszlik, mint a buborék!

Ilyenkor úgy reszket felém
egy házikó, mint messze fény!
Hárman élnek a kicsi házban,
hárman mulatnak ott vidáman,
pedig az a kis ház enyém!
De nem törődnek ők velem:
élnek, mint él az ág hegyén
a fák lehulló levele.

(Debrecen.)

Gulyás Pál.

ÚJ MOHÁCS SZOMORÍT.

A gyepre hágok és alóla vér bugyog,
az égre vágyom és belőle könny zuhog,
a határban járok és gazzal van tele,
éneklének, de jaj, — felsír a lant bele:
új Mohács szomorít, kinyílt a jaj nagyon,
üszkös a búza és más magyar vagyon.
Az országutakat új vándorok lepik,
szomorúságukat csak elrejtegetik;
temetőben hálnak dölt koplyafák alatt,
míg az országút más vidék felé szalad.
Ezer baj, ezer jaj rájuk ront, ugal,
nyomor és szegénység, — ki tudja gondjukat, —
idegen laktanyák, pofon meg ütlegek,
mert sorsos fajukhoz nem elég hűtlének.
Álmukat megrontják víziós éjtszakák;
köben, fűben, fában az Úristen szavát
hallgatják, lesik és úgy várják a napot,
mikor lengessenek bokrétás kalapot
jó Lajos királynak, kit a Csele-patak
örömmel visszaad, és feltámasztanak
minden szál magyart, ki arcrabukott Bácsnál,
a régi Mohácsnál és az új Mohácsnál...

(Újvidék.)

Fekete Lajos.